

kun, at jeg vidste, der var Tilfælde, hvor Ministeriet havde gjort det. Jeg haaber imidlertid, at Indenrigsministeriet vil gjøre saa lidt Brug som muligt af den Myndighed, det ifølge den bestaaende Lovgivning har.

Indenrigsministeren: Jeg maa ganske tiltræde, hvad der er udtalt af alle de Talere, som have haft Ordet idag, nemlig at den Sag, som nærværende Lovudkast omhandler, er af særdeles Vigtighed for Landet, navnlig for Agerbruget, og derfor i høi Grad egner sig til at gjøres til Gjenstand for Lovgivning. Det kan heller ikke Andet end være mig kjært, at Sagen er kommen frem her, og selv om Tiden ikke skulde tillade, at Forslaget bliver til Lov iaar, gjør jeg Regning paa ved Rigsdagens og foreløbigt ved Folkethingets Medvirkning at faae et værdifuldt Materiale til Sagens Behandling, som jeg ganske vist ikke skal undlade at tage under Overveielse, for, hvis den ikke kan blive gennemført i denne Session, at udarbejde et Lovudkast til en kommende Rigsdag, saafremt jeg til den Tid maatte være Minister. Jeg skal endvidere tilføie, at jeg i alt Væsentligt billiger den Maade, hvorpaa Sagen er tagen i det foreliggende Forslag. Jeg troer, det er en heldig Tanke at benytte Sogneforstanderskabet som den Autoritet, der skal fungere som første Instants i den Art Sager, hvorom her er Tale, og jeg troer endvidere, at det er heldigt som Overinstants at benytte Landvæsenkommissionerne, hvilket jeg for mit Vedkommende maa ikke lidet foretrække fremfor at henvise den Art Sager til Amtsraadet som anden Instants. Det forekommer mig dog imidlertid, at Lovforslaget i flere Retninger kunde trænge til yderligere Behandling og Gjennemtænkning, og jeg vilde derfor ganske vist ansee det for heldigt, om det høitærede Thing maatte finde Anledning til at nedsætte et Udvalg, der kunde tage det under yderligere Overveielse. Jeg mener, at der saaledes for det Første kan være Spørgsmaal om nyere at overveie, hvilke Veie der skulle være Gjen-

stand for denne Lov. Jeg skal som første Punkt i saa Henseende nævne, at jeg ganske vist troer, at der er Anledning til for Rigsrådernes Vedkommende at træffe, om ikke de selsomme Bestemmelser, der her ere foreslaaede, saa dog lignende, der maaskee kunde danne en Art Mellemvei imellem, hvad der for Rigsrådernes Vedkommende allerede er bestemt ved Loven af 14de December 1857, og hvad der her er foreslaaet for Landets Vedkommende. Der næst mener jeg, at der kunde være Anledning til at undersøge, hvorledes man rettest burde betegne de Veie, der for Landets Vedkommende navnlig maatte være Gjenstand for denne Lov; maaskee man med et almindeligt Udtryk kunde betegne dem som fælles private Veie. Det er er vistnok saadanne, der bør være Gjenstand for Loven, men det er mig ikke klart, om dette udtømmende er udtrykt i det første Punktum af § 1; det forekommer mig ikke, at Udtrykket: *Veie*, der „udelukkende eller fortrinnsvis er udlagt til Benyttelse for visse Grundbesiddere“, er aldeles udtømmende, thi der kan vistnok være fremkommet fælles private Veie paa andre Maader end ved ligefrem Udlægning. Det synes, at man kun har tænkt paa de Veie, der ere fremkomne ved Udflytning; men der er vist andre fælles private Veie, der maa kunne bringes ind under en saadan Ordning af Sagen, som den her foreslaaede. Der er nævnt som Exemppler paa saadanne Veie, der muligens burde drages ind under denne Lov, hvad man kalder „gjenneimgaaende Veie“, nemlig saadanne, der forene forskjellige paa Regulativet optagne Biveie, men jeg troer ikke, at man bør tage disse med under denne Lov. Naar der skal træffes særegne Foranstaltninger til disse Veies Vedligeholdelse, bør det skee der- ved, at de optages paa Regulativet under offentlige Biveie i Sognet, hvortil vedkommende Sogneforstanderskab jo allerede efter den nuværende Lovgivning har tilstrækkelig Myndighed. Maaskee jeg tør benytte denne Leilighed til at besvare et Par Forespørgsler, som under Sagens Behandling ere blevne reitede til mig.